

“Màiri Dhonn.” An déidh dhith tilleadh a Sùlaisgeir am bliadhna.
(*Stornoway Gazette*)

Cha robh eathar Shùlaisgeir ann an 1912 fada air fàgail an uair a thainig stoirm neo-chumanta. Bha an sgìre ann an teagamh an do ràinig iad sàbhailte. An uair bu chòir dhaibh tilleadh, cha do thill. Chaidh am bàta-freiceadain (am fishery-cruiser) a chur chun an eilein ach chan fhaca i sgoth no duine. Ann an ceann mìos, thill na Nisich gu am “bantraichean” le sgoth mhath ghugannan, agus na bailtean an déidh an tighean-faire a chur seachad.

Chaidh dhà no trì chuairtean a bhriseadh ann an sgoth eile ri fasgadh Eilean Shanndaigh agus a’ ghaillionn air breith oirre anns an Stac.

Cha tàinig call air muinntir Shùlaisgeir riamh ach aon bhliadhna agus tinneas aithghearr air fear aca thoirt a mach—Alasdair Moireasdan a Dail fo Thuath.

A dh’aindeoin gach gàbhaidh anns an robh an Niseach, cha tàinig air riamh an rud a rinn an Hiortach a dhèanamh an uair a ghlas droch shìde e ann an Stac an Armuinn; rinn e dubhanan de na sginean airson breith air iasg a chumadh beò e.

Tha cunnart agus obair ann an lorg ri beò-shlaint an Nisich. Bhiodh duine cho streapach ri Niall Beag nan Creag mus cuireadh e cas air Sùlaisgeir. Tha cuid de na gugannan cho duilich faighinn thuca ris na maidean a chuir Domhnull Domhnullach Lionail ’nan seasamh air Stac Eilean Shanndaigh. An aon uair a chuir mise cas air tìr anns an eilean, bha dùil agam nach ithinn a’ chopag mus do ràinig mi a mhullach—a’ sporghail anns na sgeirbeanan.